

Baka István: Vörösmarty-töredékek

2013. október 3., 02:53 , 664. szám

Megosztás 0

1.

A koporsóra föld zuhog
A földre októberi zápor
Kocsmájából kitántorog
Az Úr a részeges sírásó
Vak gödrünk mint pezsgőskehely
Már megtelt habzó szennyes árral
S a sírt hol nemzet süllyed el
Köszönti Isten a világra

2.

Beh mélyre süllyedtem beh mélyre
Sár mindenem minden tagom
Oh Isten megtalálsz-e végre
E szortyogó vak csillagon
A hullóbőrű réteken
A düledt hullószem tavak
Merednek rám oh Istenem
Vakíts meg engem Égi Vak
Nincsen remény nincsen remény
Az emberfaj tudom tudom
Tudom sárkányfogvetemény
E hullóbőrű csillagon
Minden napom sár mindenem
Oh sárga hullószem tavak
Meglélsz-e engem Istenem
Fehér bot fénnel Égi Vak

3.

És bár szemében gyászkönny ül
A nagyvilág megkönnyebbül
S a sírt hol nemzet süllyed el
Körültáncolja ünnepel

Egy nagyszerű Baka István-költemény a Vörösmarty-töredékek című vers, melyben a szerző sikeresen ötvözi saját költői eszköztárát a jól ismert Vörösmarty Mihály-idézetekkel. Elsősorban ilyen „a sír, hol nemzet süllyed el” mindenki által ismert sor a Szózatból, mely kétszer is szerepel e költeményben. Nem csak megérinti ezt a verset, de témájává is válik a romantika korában időszerűnek gondolt nemzethalál-vízió, és ez kiválóan illeszkedik a Baka István költészetét meghatározó látásmódba. Szinte apokalipszist, tehát világvéget, illetve az ezt megelőző szörnyűségeket kívánja megidézni a második szakasz. Ez egy felismerhetően Baka Istvános látomás, a „hullóbőrű rétekkel”, „hullószem tavakkal”, valamint azzal a gesztussal, hogy Istent „Égi Vak”-ként láttatja a szerző. Különös hangulat lengi körül a harmadik szakasz-„töredéket”, melyben a nemzet elsüllyedését a „nagyvilág” csöppet sem gyászolja, hanem egyenesen „körültáncolja”. A „nagyvilág” ünnepli a véget...

Penckófer János